

Предраг Бајо Луковић

Тамне искре

СФУМАТО

Из полусенке извири ми лице
Господ по њему благу светлост мрви
Смирио сам било – крвоток и живце
И свет упијам као човек први

ПРЕСЕЧЕНА СЕНКА

Пресечену сенку
Зраком оштрог сјаја
Видим испод ногу
На путу без краја
И како коракнем
Ко половљен да сам
Она се помери
И траг светла јасан
Боже, о зар мора
С обе стране тама
Да притиска оно
Што светли у нама.

ЈЕЗГРО

Све, баш све, има језгро – центар
Суштину своју, свој дамар што куца
И страшну птицу – коб своју што кљуца
Да га разнесе у ништа, у етар
Све има нужну потребу да траје

И силу неку што би да га смрви
Ко је ову игру започео први –
Да ли пиле кљуном када разби јаје?

ВРТЛОГ

Вртложи у мени
Мисао густа као крв–
Као вир црни
Ка дну вуче
Вртложиће и сутра
Као данас, знам,
Вртложило је и јуче

ГАВРАН–ГРАК

Када чујеш гавран–грак
Знај да ту је
Близу тебе
Смрти нови изданак
Па похитај–
Пре да стигнеш
Можда смрт
У живот дигнеш

ПРЕ ЈУТРА

Устајем рано
Да душу натолим стиховима

Забрављених песника
 Да очи напојим
 Магијом
 Тајних сликарских мапа
 Да потом задовољан
 Погледам кроз прозор
 Спреман да у нови
 Закорачим дан–
 Да одем
 Међу непознате људе

МАРГИНА

Увек са стране–
 Мимо сваког реда
 Гледам у центар
 Он у мене гледа
 Кад ког се ова
 Успостави копча
 Окрутни центар
 Постање ми омча

УНУТРАШЊЕ ЛИЦЕ СМРТИ

Унутрашње лице смрти
 Није црно
 У њему се светлост врти–
 Сјајно зрно
 Оно семе за нов живот
 Мора бити
 Из њега смо исклијали
 И ја и ти
 Зато немој да страх хвата
 Твоје биће
 Где смркава – Где увире
 Ту и свиће

ПОЛУДЕЛЕ СЕНКЕ

Полуделе сенке
 Тамно коло воде
 Око игле сјаја
 Ко око чиоде
 До бола у моје
 Тело заривене

Подивљале сенке
 Чине део мене–
 И сад ми над главом
 У ковитлац јуре
 У срж бића мога
 Црним оком зуре

ПЕСНИКУ

Због чега муку окиваш у срму–
 У скупи увијаш плашт
 Да другима се мамном чини
 Груни бол свој без утехе–
 Буди сјај трна на месечини

ЛИНИЈА ЖИВОТА

Због облика њеног
 Жежим се уз крик–
 На стрмом јој крају
 Видим незнан лик
 Откуд на мом длану
 Ово лице туђе
 Мудрије од мога
 И од мога луђе
 То је нека грешка–
 Варка мутног дана
 Оно ми се смешка
 Са знојавог длана
 Не знам ко ће коме
 Доћи живе главе
 Оба смо на своме–
 У пределу страве

КРУЖНИ ПОГЛЕД

Загледан у таму
 Видим како гори
 Језгро од кога се
 Пола света твори
 Погледом из таме
 Оно друго пола
 Угледах како се
 Ковитла од бола

СИТНИ САТИ

Кад наступе ситни сати
 О нити се живот клати
 Тад нам душа затрепери
 Због лепоте и због звери

ТЕШКА НОЋ

Не може бити
 Да је било горе
 Од ноћи ове
 Која се до зоре
 Превртала у се
 И са црним врагом
 У злу своје таме
 Без иједне звезде
 Узјахала на ме–
 Ко на своје кљусе

ГОЛИ ЖИВОТ

Из дана у дан
 Цедим живот голи
 Што га јаче стежем
 Све мање ме боли
 А када попуштам
 Уз јаук се шири–
 Из сваке му поре
 Црн лептир провири
 Сви би да излете
 Ал већина не сме
 Они што побегну–
 То су моје песме

БИОГРАФСКЕ НАПОМЕНЕ

Сликар и песник Предтаг Бајо Луковић рођен је 28. фебруара 1958. године у селу Гајтану на Радан планини, Србија. Дипломирао је простроно планирање на Природно математичком факултету у Београду и стекао диплому Мајстор цртежа код професора Драгана Лубарде.

Обајвио је књиге песама: *Жива мрља*, 1991; *Искивање крстиа*, 1993; *Босиљак и камен*, 1994; *Чежња за криком*, 1997; *Луђајући блесак*, 1997; *Изабране и нове њесме*, 1998; *Речица тишина*, 2003; *Пикасово око*, 2005; *Демон и лепоћа*, 2008; *Тамне искре*, 2010.

Песме су му заступљене у бројним изборима и антологијама у земљи и иностранству. Превођен је на више језика.

Афирмисао се као ликовни уметник са петнаестак самосталних изложби; публиковао је више од 500 ликовних радова у разним медијима у земљи и свету, најчешће портерете истакнутих личности из српске културе; посебан допринос дао је са шест портрета Вука Караџића.

Добитник је више значајних награда.

Заступљен је у најновијем издању Енциклопедије Ларус, 2010.

Живи и ствара у Београду, као слободан уметник.